

# Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία

## Γ' Γυμνασίου

**ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ****ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ****Ευαγγελία Λούβη***Επίκ. καθηγήτρια του Παντείου Πανεπιστημίου***Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς***Ιστορικός***ΚΡΙΤΕΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ****Άλκης - Νικόλαος Ρήγος***Αναπλ. καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου***Όλγα Καραγεώργου-Κουρτζή***Σχολική Σύμβουλος***Μάρκος Ρενιέρης***Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης***ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ****Κωνσταντίνα Κουτσουρούμπα***Φιλολόγος***ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ  
ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ****Αναστασία Κυρκίνη-Κούτουλα***Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου***ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ****Δημήτριος Γιαννακόπουλος***Πάρεδρος ε.θ. Παιδαγωγικού Ινστιτούτου***ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ  
ΕΡΓΑΣΙΕΣ****«ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ - MULTIMEDIA Α.Ε.»**

Εικόνα εξωφύλλου: Κωνσταντίνος Βολανάκης, *Τα εγκαίνια της διώρυγας της Κορίνθου* (1893),  
Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, Αθήνα.

**Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:**

«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

**Δημήτριος Γ. Βλάχος***Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.**Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου*

Πράξη με τίτλο:

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου

**Αντώνιος Σ. Μπομπέτσας***Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου*

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου

**Γεώργιος Κ. Παλής***Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου***Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου***Μόνιμος Πάρεδρος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου*

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

**ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ**

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΜΑΚΕΤΑΣ,  
ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ ΒΑΣΕΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΩΝ  
ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ,  
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ:  
**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ / Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

Ευρωπαϊκή Ένωση  
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης



ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ  
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ευαγγελία Λούβη • Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ



# Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία

## Γ΄ Γυμνασίου



## Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα .....	7
---------------------------	---

### Μέρος Πρώτο

#### Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ:

##### ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

1. Η εποχή του Διαφωτισμού .....	10
2. Η αμερικανική επανάσταση .....	14
3. Η έκρηξη και η εξέλιξη της γαλλικής επανάστασης (1789-1794) .....	16
4. Η τελευταία φάση της γαλλικής επανάστασης (1794-1799) και η εποχή του Ναπολέοντα (1799-1815) .....	20

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ:

##### Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΔΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

5. Ο ελληνισμός από τα μέσα του 18ου αι. έως τις αρχές του 19ου αι. ....	23
6. Τα επαναστατικά κινήματα των ετών 1820-1821 στην Ευρώπη .....	26
7. Η Φιλική Εταιρεία και η κήρυξη της ελληνικής επανάστασης στις παραδουνάβιες ηγεμονίες .....	28
8. Η εξέλιξη της ελληνικής επανάστασης (1821-1827) .....	30
9. Πρώτες προσπάθειες των επαναστατημένων Ελλήνων για συγκρότηση κράτους .....	33
10. Ελληνική επανάσταση και Ευρώπη .....	35
11. Τα επαναστατικά κύματα του 1830 και του 1848 στην Ευρώπη .....	38

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ:

##### ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ

12. Η ωρίμανση της βιομηχανικής επανάστασης .....	41
13. Κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις της βιομηχανικής επανάστασης .....	44
14. Οι ενοποιήσεις της Ιταλίας και της Γερμανίας. Νέα εθνικά κράτη στα Βαλκάνια .....	46
15. Αποικιοκρατία και αποικιακοί ανταγωνισμοί .....	49
16. Εξελίξεις στην αμερικανική ήπειρο, στην Κίνα και στην Ιαπωνία .....	52

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ:

##### ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ

17. Ο Ι. Καποδίστριας ως κυβερνήτης της Ελλάδας (1828-1831). Η ολοκλήρωση της ελληνικής επανάστασης (1829) .....	55
18. Από την άφιξη του Όθωνα (1833) έως την 3η Σεπτεμβρίου 1843 .....	57
19. Από την 3η Σεπτεμβρίου 1843 έως την έξωση του Όθωνα (1862) .....	59
20. Από την έξωση του Όθωνα (1862) έως το κίνημα στο Γουδί (1909) .....	61
21. Το κρητικό ζήτημα (1821-1905) .....	64
22. Τα Βαλκάνια των αλληλοσυγκρουόμενων εθνικών επιδιώξεων .....	66
23. Η ελληνική οικονομία και κοινωνία κατά τον 19ο αιώνα .....	69

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ:

##### ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ

24. Επιστήμες και στοχασμός στον κόσμο τον 19ο αιώνα .....	72
25. Τέχνες και Γράμματα στον κόσμο τον 19ο αιώνα .....	74
26. Πνευματική ζωή, Γράμματα και Τέχνες στην Ελλάδα τον 19ο αιώνα .....	77

### Μέρος Δεύτερο

#### Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ ΕΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ:

##### Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΓΟΥΔΙ (1909) ΕΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ (1913)

27. Το κίνημα στο Γουδί (1909) .....	82
28. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος πρωθυπουργός: η βενιζελική πολιτική της περιόδου 1910-1912 .....	84
29. Οι βαλκανικοί πόλεμοι (1912-1913) .....	85
30. Η Ελλάδα και τα Βαλκάνια αμέσως μετά τους βαλκανικούς πολέμους .....	87

##### ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ:

##### Ο Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1914-1918)

31. Τα αίτια, η έκρηξη και τα μέτωπα του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου .....	89
--	----

32. Η Ελλάδα στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο - Ο Εθνικός Διχασμός	92
33. Η ρωσική επανάσταση	94
34. Η λήξη του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου και οι μεταπολεμικές ρυθμίσεις	97

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ:****Ο ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1919-1922)**

35. Οι διεκδικήσεις της Αντάντ και της Ελλάδας στην Οθωμανική αυτοκρατορία	100
36. Ο ελληνισμός της δυτικής Μικράς Ασίας και του Πόντου	102
37. Το τουρκικό εθνικό κίνημα	104
38. Ο μικρασιατικός πόλεμος (1919-1922)	105
39. Εξελίξεις σε Ελλάδα και Τουρκία μετά τον μικρασιατικό πόλεμο	108

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ:****Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΥ (1919-1939)**

40. Τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929 και η Μεγάλη Ύφεση	111
41. Κοινωνικές διαστάσεις της κρίσης του 1929	114
42. Πολιτικές διαστάσεις της κρίσης του 1929	116
43. Η Ελλάδα του Μεσοπολέμου. Η δικτατορία της 4ης Αυγούστου 1936	118
44. Το προσφυγικό ζήτημα στην Ελλάδα κατά τον Μεσοπόλεμο	121

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ:****Ο Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ**

45. Τα προμηνύματα και τα αίτια του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου	123
46. Ο Β΄ Παγκόσμιος πόλεμος	126
47. Η συμμετοχή της Ελλάδας στον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο	130
48. Κατοχή, Αντίσταση και Απελευθέρωση	132
49. Τα αποτελέσματα του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου και η ίδρυση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών	135

**Μέρος Τρίτο****Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ****ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ:****ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ**

50. Η πολιτική διαίρεση της μεταπολεμικής Ευρώπης	138
51. Διπολισμός και Ψυχρός Πόλεμος	141
52. Το τέλος της αποικιοκρατίας και η ανάδυση του Τρίτου Κόσμου	144
53. Η κατάρρευση των λαϊκών δημοκρατιών και η μεταψυχροπολεμική Ευρώπη	147

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ:****Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ**

54. Ο εμφύλιος πόλεμος και τα κύρια προβλήματα της μετεμφυλιακής Ελλάδας (1944-1963) Ο κυπριακός αγώνας (1955-1960)	150
55. Οξυνση της πολιτικής κρίσης και η δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967 (1963-1974)	154
56. Η Ελλάδα από τη Μεταπολίτευση έως τις αρχές της δεκαετίας του '80 (1974-1981)	157
57. Η Ελλάδα κατά τη δεκαετία του '80 (1981-1989)	160
58. Η Ελλάδα στη μεταψυχροπολεμική εποχή (1989-2001)	163

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ:****ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΕΝΟΠΙΟΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ**

59. Οι κυριότεροι σταθμοί στις προσπάθειες ενοποίησης της Ευρώπης (1951-2001)	166
60. Η Ελλάδα και οι διαδικασίες ενοποίησης της Ευρώπης. Η Ελλάδα κράτος-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης	169

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ:****ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 20ό ΑΙΩΝΑ**

61. Επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις στον κόσμο τον 20ό αιώνα	171
62. Τέχνες στον κόσμο τον 20ό αιώνα	174
63. Η ποίηση και η πεζογραφία στον κόσμο τον 20ό αιώνα	177
64. Τα Γράμματα στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα	179
65. Οι Τέχνες στην Ελλάδα τον 20ό αιώνα	182
Ενδεικτική βιβλιογραφία	186
Γλωσσάριο	188
Πηγές εικονιστικού υλικού	190

## ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

■ Οι ζωές των γονιών μας και των παππούδων μας, αν συγκριθούν με τις δικές μας, παρουσιάζουν περισσότερες ομοιότητες ή διαφορές;

- Όλα όσα βλέπουμε γύρω μας ήταν, άραγε, πάντα έτσι ή μήπως ήταν διαφορετικά;
- Σε τελική ανάλυση, πώς διαμορφώθηκε ο κόσμος στον οποίο ζούμε σήμερα;

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας γράφτηκε με την πρόθεση και την ελπίδα να γεννήσει τέτοιου είδους ερωτήματα και να σας προκαλέσει να τα ερευνήσετε.

Η χρονική περίοδος στην οποία αναφέρεται είναι τα διακόσια, περίπου, χρόνια από τη γαλλική επανάσταση του 1789 έως την εποχή μας. Ο τελευταίος αιώνας, δηλαδή τα χρόνια από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα, αποτελεί αυτό που ονομάζουμε *σύγχρονη εποχή*.

Κατά την περίοδο που θα εξετάσουμε πολλά γεγονότα επηρέασαν, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, τις ζωές των ανθρώπων. Το βιβλίο παρουσιάζει τα κυριότερα από αυτά και ασχολείται, αρκετά πιο διεξοδικά, με την ιστορία των Ελλήνων, συνδέοντάς τη με την ιστορική εξέλιξη των άλλων λαών, ιδίως των γειτονικών, των Βαλκανίων και της Ευρώπης.

Η έμφαση δεν δόθηκε στην καταχώριση πληροφοριών. Η προσπάθεια εστιάστηκε στο να παρουσιαστεί μια γενική εικόνα του 19ου και του 20ού αιώνα, και κυρίως στο να αναδειχθούν τα σημαντικότερα προβλήματα που απασχόλησαν κάθε εποχή, καθώς και η κληρονομιά που άφησε αυτή η εποχή στους μεταγενέστερους.

Στο πλαίσιο αυτό, η ιστορική αφήγηση είναι μάλλον συνοπτική και αποσκοπεί όχι μόνο στη γνώση, αλλά κυρίως στην ανάπτυξη της κριτικής ικανότητας. Αυτή μπορεί να αποκτηθεί με την εκμάθηση μεθόδων και τεχνικών προσέγγισης του παρελθόντος, με τη μελέτη παραθεμάτων γραμμένων από διαφορετική οπτική γωνία το καθένα, όπως, επίσης, και με κατάλληλες ασκήσεις. Στόχος μας είναι πάντα η διαμόρφωση μιας ιστορικής συνείδησης: αποκτώντας την ικανότητα να προβληματιζόμαστε για το παρελθόν, καλλιεργούμε την ικανότητα να σκεφτόμαστε για το παρόν. Γι' αυτό αξίζει να ασχολούμαστε με την Ιστορία.

Οι γραπτές πηγές, οι φωτογραφίες, οι χάρτες, τα διαγράμματα, γενικότερα το υποστηρικτικό υλικό που συνοδεύει την αφήγηση αποτελούν συμπληρωματικούς ή εναλλακτικούς τρόπους για να προσεγγίσει κανείς το παρελθόν και αξίζει τον κόπο να αξιοποιηθούν στον μέγιστο βαθμό.

Όσα ειπώθηκαν μέχρι στιγμής μαρτυρούν ότι το βιβλίο δεν γράφτηκε για να απομνημονευθεί. Ούτε σκοπός του είναι να λειτουργήσει σαν μια αποθήκη γνώσεων από την οποία θα παίρνει ο καθένας ό,τι θέλει. Αν στην αρχή τονίστηκε ότι το βιβλίο γράφτηκε για να γεννήσει ερωτήματα, εδώ αξίζει να υπογραμμιστεί ότι στόχος του δεν είναι ούτε να δώσει έτοιμες απαντήσεις, ούτε, πολύ περισσότερο, να τις υπαγορεύσει.

Θα επιτύχει τον σκοπό του μόνο αν βοηθήσει να γεννηθούν σκέψεις και παρακινήσει όσες και όσους το χρησιμοποιήσουν να αναζητήσουν άλλα βιβλία και άλλες πηγές πληροφόρησης για να βρουν απαντήσεις στα ερωτήματά τους.

Όλοι όσοι θα το διδάχτούν και θα το διδάξουν θα βρουν στις σελίδες του στοιχεία της δικής τους ζωής. Άλλοτε λιγότερα και άλλοτε περισσότερα. Ο κόσμος στον οποίο αναφέρεται το βιβλίο είναι ο κόσμος που ζούμε. Δεν είναι κάποιος κόσμος ξένος και άγνωστος. Κατά συνέπεια, η κατανόηση στηρίζεται, από τη μία πλευρά, στις πληροφορίες

που προσφέρει το βιβλίο και, από την άλλη, στις εμπειρίες, στη βιωματική προσέγγιση όσων το χρησιμοποιήσουν.

Το βιβλίο καλό θα ήταν να αντιμετωπιστεί σαν ένα σκάφος που ταξιδεύει συνεχώς στη νεότερη και σύγχρονη ιστορία. Όλοι όσοι είναι μέσα σ' αυτό, άνθρωποι του σήμερα, σχολιάζουν και συζητούν όσα βλέπουν γύρω τους. Τα τοπία που συναντούν δεν είναι ίδια με αυτά που γνωρίζουν, αλλά δεν τους είναι και άγνωστα. Βλέπουν εικόνες για πρώτη φορά, αλλά έχουν ξανακούσει γι' αυτές. Σ' αυτή τη γοητευτική περιπλάνηση στον χρόνο, οι επιβάτες του σκάφους, όλοι εμείς, έχουμε πολλά να μάθουμε, πολλά να πούμε και κυρίως πολλά να σκεφτούμε.

Το σκάφος με το οποίο ταξιδεύουμε, δηλαδή το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, είναι σχεδιασμένο έτσι, ώστε να δίνει την ελευθερία σε όσους το χρησιμοποιούν να διαλέγουν εκείνοι τα ταξίδια που προτιμούν. Όποια κι αν είναι η διαδρομή που θα διαλέξετε, ένα μόνο μένει να σας πούμε...

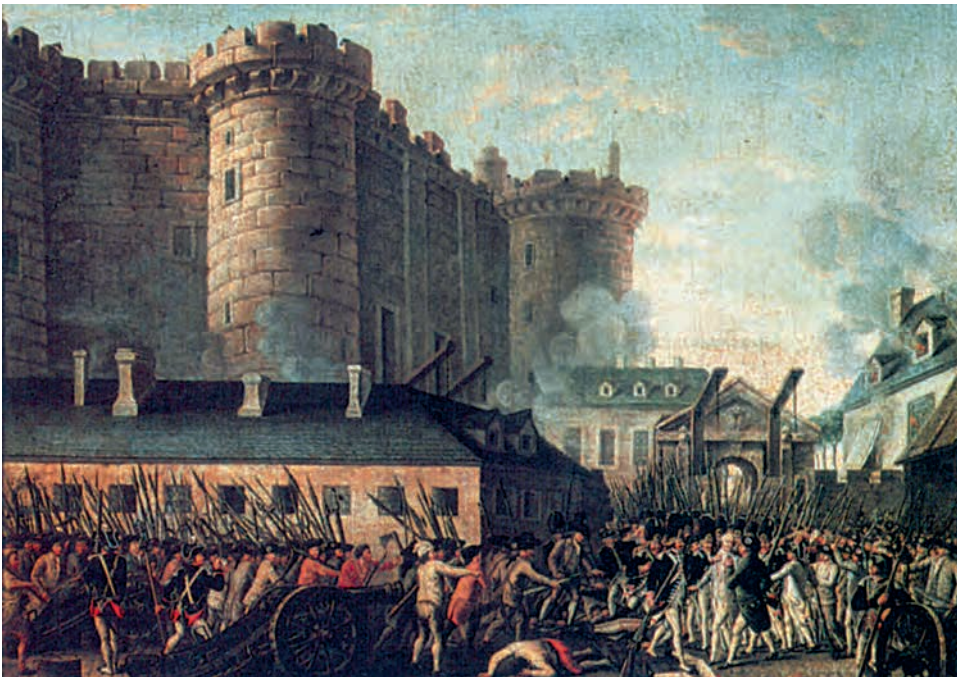
*Καλό ταξίδι στον κόσμο της Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας*

Οι συγγραφείς



# Μέρος Πρώτο

## Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ



*Ο λαός του Παρισιού καταλαμβάνει τη Βαστίλη (14 Ιουλίου 1789),  
ένα φρούριο-φυλακή, σύμβολο της απολυταρχίας.  
Η γαλλική επανάσταση του 1789 σφράγισε την πολιτική ατμόσφαιρα της νεότερης εποχής.*

# ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

## ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

### Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε:

- ✓ το κίνημα του Διαφωτισμού
- ✓ την αμερικανική επανάσταση και την ίδρυση των ΗΠΑ
- ✓ τη γαλλική επανάσταση του 1789 και την εποχή του Ναπολέοντα (1799-1815)
- ✓ τη σημασία της περιόδου 1789-1815 για την ευρωπαϊκή και την παγκόσμια ιστορία.

### ΕΝΟΤΗΤΑ 1

#### Η εποχή του Διαφωτισμού

##### Εξελίξεις στην Ευρώπη κατά τον 17ο και τον 18ο αιώνα

Κατά τον 17ο και 18ο αιώνα συντελέστηκαν στην Ευρώπη (όπως μάθαμε στη Β΄ Γυμνασίου) σημαντικές μεταβολές.

Πρώτα απ' όλα σημειώθηκε θεαματική αύξηση του πληθυσμού. Παράλληλα, έγιναν μεταβολές στην αγροτική οικονομία (δημιουργία μεγάλων αγροκτημάτων, εφαρμογή νέων μεθόδων καλλιέργειας, επέκταση της χρήσης μηχανημάτων), προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες του συνεχώς αυξανόμενου πληθυσμού. Αυτό το σημαντικό φαινόμενο ονομάστηκε, από τους ιστορικούς, *αγροτική επανάσταση*. Ακόμη, αναπτύχθηκε το εμπόριο ανάμεσα στην Ευρώπη, την Αφρική και την Αμερική (τριγωνικό εμπόριο), αλλά και στο εσωτερικό της ευρωπαϊκής ηπείρου, με αποτέλεσμα τη συσσώρευση κεφαλαίων στα χέρια Ευρωπαίων επιχειρηματιών. Η αύξηση της ζήτησης έφερε μεταβολές στη διαδικασία παραγωγής μεταποιημένων προϊόντων, με κυριότερη τη χρήση νέων μηχανών που είχαν μεγάλες δυνατότητες.

Έτσι, από τη μια πλευρά υπήρχαν επιχειρηματίες που διέθεταν κεφάλαια. Από την άλλη πλευρά, υπήρχαν χιλιάδες πρώην αγρότες, οι οποίοι, λόγω των μεταβολών που συνέβαιναν στην αγροτική οικονομία, είχαν μείνει δίχως εργασία και είχαν καταφύγει στις πόλεις αναζητώντας κάποιο εισόδημα. Οι δύο αυτοί παράγοντες οδήγησαν, χάρη και στην καταλυτική παρουσία ισχυρών μηχανών, στη δημιουργία μεγάλων εργοστασίων, δηλ. στη γέννηση της βιομηχανίας, την εκβιομηχάνιση. Οι μεταβολές αυτές, που άρχισαν να συντελούνται στη Μ. Βρετανία γύρω στα 1750-1780, αποτέλεσαν την πρώτη φάση του φαινομένου που ονομάστηκε *βιομηχανική επανάσταση*.



1. Εργοστάσιο υφαντουργίας στην Αγγλία (περίπου 1750).

Την ίδια στιγμή συντελούνταν κοινωνικές μεταβολές. Ομάδες της αστικής τάξης (βιομήχανοι, τραπεζίτες, μεγαλέμποροι) ενίσχυαν διαρκώς τη θέ-

##### 1. Οι κοινωνικές επιπτώσεις της εκβιομηχάνισης

Οι εξελεγμένες μηχανές του Άρκραϊτ [Άγγλος βιομήχανος] απαιτούν λίγα χέρια, και μάλιστα μόνο παιδιά, με την επίβλεψη ενός επιστάτη. Ένα παιδί μπορεί να παράγει τόσο όσο μπορούσαν παλαιότερα δέκα ενήλικες, καμιά φορά και περισσότερο. Οι εξελεγμένες κλωστικές μηχανές, [...] απαιτούν μόνο έναν εργαζόμενο για να τις δουλέψει. Έτσι, σε διάστημα δέκα ετών, ο Ρίτσαρντ Άρκραϊτ, ένας πάμπτωχος άνθρωπος που είχε δεν είχε παρά πέντε λίρες όλες κι όλες, έχει αποκτήσει περιουσία που ξεπερνά τις είκοσι χιλιάδες λίρες. Την ίδια στιγμή, εκατοντάδες γυναίκες είναι υποχρεωμένες, όταν, βεβαίως, βρίσκουν δουλειά, να εργάζονται από το πρωί μέχρι το βράδυ, παράγοντας τεράστιες ποσότητες βαμβακερού υφάσματος για τέσσερις πέντε πένες [πένα: υποδιαίρεση της αγγλικής λίρας] την ημέρα, το πολύ.

Ralph Mather, *Μια αντικειμενική παρουσίαση της ζωής των φτωχών κλωστών βαμβακιού στο Lancashire* (1780).

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

Σημείωση: Όπου δεν αναφέρεται μεταφραστής, η μετάφραση έχει γίνει από τους συγγραφείς.

ση τους. Οι *αριστοκράτες* αμύνονταν προσπαθώντας να διαφυλάξουν τα προνόμιά τους, με εξαίρεση τη Μ. Βρετανία όπου είχαν αρχίσει να ασχολούνται με τις νέου τύπου οικονομικές δραστηριότητες. Οι *αγρότες*, που ήταν η πλειονότητα του πληθυσμού, και τα *ασθενέστερα κοινωνικά στρώματα των πόλεων* ζούσαν σε άσχημες συνθήκες.

Ενώ συνέβαιναν όλα τα παραπάνω, η πολιτική κατάσταση παρέμενε στάσιμη. Σε όλα σχεδόν τα κράτη της Ευρώπης η εξουσία ήταν συγκεντρωμένη στα χέρια του βασιλιά (απόλυτη μοναρχία). Εξαίρεση αποτελούσε η Μ. Βρετανία, όπου οι πιέσεις της αριστοκρατίας και των αστών είχαν οδηγήσει, στα τέλη του 17ου αιώνα (*ένδοξη επανάσταση*, 1688), στην αναγνώριση ορισμένων πολιτικών δικαιωμάτων στα μέλη των οικονομικά ισχυρότερων τάξεων.

Παράλληλα, η πρόοδος των φυσικών επιστημών, που είχε αρχίσει να γίνεται αισθητή από τον 17ο αιώνα, άνοιγε τον δρόμο για την απελευθέρωση από τις προλήψεις του Μεσαίωνα. Τώρα, κάποιοι διανοούμενοι επιχειρούσαν, βασιζόμενοι στη λογική, να ανακαλύψουν φυσικούς νόμους που πίστευαν ότι διέπουν τη λειτουργία του κόσμου. Πρωτοπόροι υπήρξαν ο *Φράνσις Μπέικον* (ή Βάκων, 1561-1626), που υποστήριξε ότι κάθε επιστημονική θέση πρέπει να επαληθεύεται με πείραμα για να γίνεται αποδεκτή, ο *Ρενέ Ντεκάρτ* (ή Καρτέσιος, 1596-1650), που τόνισε ότι η συστηματική αμφιβολία είναι ο μόνος δρόμος προς την αληθινή γνώση, ο *Τζον Λοκ* (1632-1704), που διατύπωσε τη θέση ότι οι άνθρωποι έχουν απαραβίαστα *φυσικά δικαιώματα* (ζωής, ελευθερίας, περιουσίας), και ο *Ισαάκ Νιούτον* (ή Νεύτων, 1642-1727), που εφαρμόζοντας την επαγωγική μέθοδο (διανοητική πορεία από το ειδικό στο γενικό) διατύπωσε τον νόμο της παγκόσμιας έλξης και υποστήριξε ότι το σύμπαν λειτουργεί με βάση φυσικούς νόμους.

### Το κίνημα του Διαφωτισμού

Η απόρριψη κάθε αυθεντίας, η κριτική κάθε υφιστάμενης γνώσης, η αποδοχή της λογικής ως του μόνου ασφαλούς τρόπου ερμηνείας του κόσμου και η πεποίθηση ότι ο άνθρωπος μπορεί να προοδεύει διαρκώς ήταν θέσεις που συμμαρζίζονταν πολλοί Ευρωπαίοι διανοούμενοι. Έτσι, διαμορφώθηκε βαθμιαία ένα κίνημα που ονομάστηκε **Διαφωτισμός**. Πρωτοεμφανίστηκε στην Αγγλία του τέλους του 17ου αιώνα, κορυφώθηκε στη Γαλλία του 18ου αιώνα και εξαπλώθηκε στην Ευρώπη και έξω απ' αυτήν. Οι εκπρόσωποί του ονομάστηκαν *φιλόσοφοι* ή *διαφωτιστές*. Κορυφικοί ανάμεσά τους υπήρξαν οι Ρουσό, Βολτέρος, Ντιντερό, Μοντεσκιέ και Ντ' Αλαμπέρ.

**Διαφωτισμός και πολιτική** Ο Διαφωτισμός υπήρξε κίνημα βαθύτατα πολιτικό, καθώς μέσα απ' αυτόν η κοινωνικά ανερχόμενη τότε αστική τάξη διαμόρφωσε τα πολιτικά επιχειρήματα που της ήταν αναγκαία για να διεκδικήσει τη συμμετοχή της στη λήψη των πολιτικών αποφάσεων.

Τα *φυσικά δικαιώματα* αποτέλεσαν θεμελιώδη πολιτική έννοια του Διαφωτισμού και μια από τις θέσεις-εμβλήματα της αστικής τάξης. Για τους διαφωτιστές όλοι οι άνθρωποι έχουν, μόνο και μόνο επειδή είναι άνθρωποι, ορισμένα δικαιώματα (ζωής, ιδιοκτησίας, ισότητας απέναντι στον νόμο, ελευθερίας σκέψης και έκφρασης), τα οποία δεν μπορεί να καταργήσει καμιά εξουσία. Η ιδιαίτερη αναφορά στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας απηχούσε, προφανώς, τις επιδιώξεις της ανερχόμενης αστικής τάξης.

Η θεωρία του *κοινωνικού συμβολαίου* διατυπώθηκε από τον Τζον Λοκ. Σύμφωνα με αυτή, τα άτομα δέχτηκαν να παραχωρήσουν ορισμένες από τις ελευθερίες τους, προκειμένου να συμβιώσουν, και το κράτος εγγυήθηκε αυτή τη συμφωνία, το κοινωνικό συμβόλαιο. Αν το κράτος παραβεί τους όρους αυτού του κοινωνικού συμβολαίου και γίνει τυραννικό, τότε οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα της αντίστασης. Ο Ρουσό, πιο ριζοσπαστικός, υποστήριξε ότι η

## 2. Ο ορθός λόγος εναντίον της προκατάληψης

Το πρώτο ήταν να μην παραδέχομαι ποτέ τίποτα για αληθινό, αν δεν το ξέρω ολοφάνερα για αληθινό δηλαδή ν' αποφεύγω προσεκτικά τη βιασύνη και την προκατάληψη, και να μην περιλαμβάνω στις κρίσεις μου τίποτα παραπάνω απ' ό,τι θα παρουσιάζεται στο νου τόσο ευδιάκριτα ώστε να μη μου δίνεται καμιά ευκαιρία ν' αμφιβάλλω γι' αυτό.

Ντεκάρτ, *Λόγος περί της μεθόδου* (1637), μτφρ. Χρ. Χρηστίδης, Παπαζήσης, Αθήνα 1976, σ. 19.



2. Ρουσό



3. Βολτέρος

## 3. Διαφωτισμός και πολιτική

### α. Οι απόψεις του Τζον Λοκ

Αν ένας ηγεμόνας χρησιμοποιεί την εξουσία του εναντίον του λαού του [...], τότε ο λαός έχει το δικαίωμα να τον αντιμετωπίσει με βία. Ο σωστός τρόπος για να αντιμετωπιστεί η παράνομη βία της εξουσίας είναι η βία.

*Δύο δοκίμια περί διακυβερνήσεως* (1689).

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

### β. Οι απόψεις του Ζαν Ζακ Ρουσό

Οι φορείς της εκτελεστικής εξουσίας δεν είναι αφέντες του λαού, μα υπάλληλοί του. Ο λαός πρέπει να μπορεί να τους διορίζει και να τους απολύει όποτε θέλει. Δεν υπάρχει θέμα να συμβληθούν με το λαό πρέπει να τον υπακούουν.

*Το κοινωνικό συμβόλαιο* (1762), μτφρ. Δ. Κωστέλενος, Αναγνωστίδης, σ. 164.

πολιτική εξουσία πρέπει να βρίσκεται στα χέρια του λαού κι όχι κάποιου ηγεμόνα.

Η *γενική βούληση*, όρος που πρότεινε ο Ρουσό, είναι η σύνθεση των ατομικών βουλήσεων μέσα από την οποία εκφράζεται το δημόσιο συμφέρον. Η γενική βούληση εκφράζεται με τη συμμετοχή του λαού στη λήψη των αποφάσεων.

Τέλος, η *διάκριση των εξουσιών* υπήρξε συμβολή του Μοντεσκιέ. Οι φορείς της εξουσίας θα πρέπει να είναι διαφορετικοί: η εκτελεστική εξουσία να ασκείται από το σώμα που εφαρμόζει τους νόμους (κυβέρνηση), η νομοθετική από το σώμα που θεσπίζει τους νόμους (βουλή) και η δικαστική από εκείνους που ελέγχουν την τήρηση των νόμων (δικαστές). Έτσι, πίστευαν οι υποστηρικτές της διάκρισης των εξουσιών, δεν θα ήταν εύκολο οι εκάστοτε φορείς της εκτελεστικής εξουσίας να συγκεντρώσουν τόση δύναμη ώστε να κάνουν κατάχρησή της.

Οι θέσεις του Διαφωτισμού επηρέασαν, με διάφορους τρόπους, την πολιτική πραγματικότητα του 18ου αιώνα και πολλές από αυτές (π.χ. διάκριση των εξουσιών) αποτελούν θεμέλια των σύγχρονων δημοκρατιών.

Ορισμένοι μονάρχες εφάρμοσαν κάποιες από τις ιδέες του Διαφωτισμού (περιορισμός των προνομίων των ανώτερων τάξεων, λήψη μέτρων κοινωνικής πρόνοιας, ενίσχυση των Γραμμάτων και των Τεχνών) για να κάνουν το κράτος τους πιο αποτελεσματικό και να ισχυροποιήσουν, έτσι, την εξουσία τους. Αυτή η παραλλαγή απόλυτης μοναρχίας ονομάστηκε *φωτισμένη δεσποτεία*. Κύριοι εκπρόσωποί της υπήρξαν ο Φρειδερίκος Β΄ της Πρωσίας, η Μαρία Θηρεσία της Αυστρίας, ο γιος της Ιωσήφ και η Αικατερίνη Β΄ της Ρωσίας. Πάντως, η καταλυτική δύναμη των πολιτικών ιδεών του Διαφωτισμού έμελλε να φανεί στις δύο μεγάλες επαναστάσεις του 18ου αιώνα, την αμερικανική και τη γαλλική.

**Διαφωτισμός και θρησκεία** Οι περισσότεροι διαφωτιστές υιοθετούσαν τον *ντεϊσμό* (βλέπε γλωσσάριο). Κάποιοι άλλοι ήταν άθεοι. Όλοι, όμως, ασκούσαν αυστηρή κριτική στην καθολική εκκλησία, κατηγορώντας τη για φανατισμό. Οι διαφωτιστές πίστευαν ότι μόνο η καθιέρωση της ανεξιθρησκείας θα απάλλαζε τους ανθρώπους από τη μισαλλοδοξία.

**Διαφωτισμός και εκπαίδευση** Για τους διαφωτιστές η εκπαίδευση ήταν ένα από τα μέσα για τη διασφάλιση της συνεχούς προόδου του ανθρώπου. Στο πλαίσιο αυτό, ο Ρουσό, στο έργο του *Αιμίλιος*, υποστήριξε ότι η εκπαίδευση πρέπει να βασίζεται στην προσωπική αναζήτηση του διδασκόμενου. Ο δάσκαλος δεν πρέπει να λειτουργεί ως αυθεντία· χρειάζεται μόνο να θέτει ερωτήματα και να οδηγεί τον μαθητή στην ανακάλυψη απαντήσεων.

**Διαφωτισμός και οικονομικός φιλελευθερισμός** Ορισμένοι Γάλλοι οικονομολόγοι υποστήριξαν ότι η οικονομία θα έπρεπε να αφεθεί να λειτουργήσει «φυσικά», δηλαδή δίχως τις κρατικές παρεμβάσεις του *μερκαντιλισμού* (βλέπε γλωσσάριο). Η αντίληψη αυτή ονομάστηκε *φυσιοκρατία* και οι υποστηρικτές της *φυσιοκράτες*. Αναπτύχθηκε στη Γαλλία και κύριος εκπρόσωπος ήταν ο οικονομολόγος Κενέ. Στην Αγγλία, η κριτική στον μερκαντιλισμό γέννησε τον

#### 4. Ο Μοντεσκιέ και η διάκριση των εξουσιών

Υπάρχουν σε κάθε κράτος τρία είδη εξουσίας: η νομοθετική, η εκτελεστική που εξαρτάται από το δίκαιο των εθνών (εκτελεστική εξουσία), και η εκτελεστική που εξαρτάται από το αστικό δίκαιο (δικαστική εξουσία). [...] Δεν υπάρχει ελευθερία όταν συμπιπτουν στο ίδιο πρόσωπο ή στο ίδιο διοικητικό σώμα, η νομοθετική με την εκτελεστική δύναμη [...]. Δεν υπάρχει, επίσης, ελευθερία αν η δικαστική δύναμη δεν είναι χωρισμένη από τη νομοθετική και την εκτελεστική. [...] Όλα θα ήταν χαμένα αν ο ίδιος άνθρωπος ή το ίδιο σώμα [...], ασκούσε τις τρεις αυτές εξουσίες.

*Το πνεύμα των νόμων* (1748).

Πηγή: Γ.Δ. Ζιούτος, *Μοντεσκιέ, Σύγχρονη Εποχή*, Αθήνα 1993, σ. 333-334.

#### 5. Ο Βολτέρος για την ανεξιθρησκεία

Απευθύνομαι σε σένα, Θεέ, που δημιούργησες όλα τα όντα. [...] Κάνε αυτοί που ανάβουν κεριά με το φως της ημέρας για να σε λατρέψουν να ανέχονται αυτούς που αρκούνται στο φως του ήλιου σου· κάνε, αυτοί που φορούν άσπρο ράσο για να σου δείξουν την αγάπη τους να μη μισούν αυτούς που σε αγαπούν το ίδιο, φορώντας μαύρο ράσο.

*Πραγματεία περί ανεξιθρησκείας* (1763).

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

#### 6. Ο Άνταμ Σμιθ και ο οικονομικός φιλελευθερισμός

Αυτά που πρέπει να κάνει το κράτος για να βοηθήσει τη μετάβαση από τη βαρβαρότητα στην ανώτατη βαθμίδα πλούτου δεν είναι πολλά, πέρα από το να διασφαλίζει την ειρήνη, να ζητά χαμηλούς φόρους και να φροντίζει η δικαστική εξουσία να είναι ανεκτική. Όλα τα υπόλοιπα θα προκύψουν με τη φυσική ροή των πραγμάτων.

*Έρευνες για τη φύση και τα αίτια του πλούτου των εθνών* (1776).

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>



4. Γκ. Λεονιέ, Ο Ντ' Αλαμπέρ (στο τραπέζι) διαβάζει την Εγκυκλοπαίδεια στο σαλόνι της μαντάμ Ζοφρέν: τα παρισινά σαλόνια υπήρξαν εστίες του Διαφωτισμού.

οικονομικό φιλελευθερισμό, που υποστήριζε ότι το κράτος δεν πρέπει να επεμβαίνει παρά ελάχιστα στην οικονομική ζωή. Εισηγητής του υπήρξε ο Άνταμ Σμιθ με το έργο του *Έρευνες για τη φύση και τα αίτια του πλούτου των εθνών* (1776).

**Η Εγκυκλοπαίδεια** Οι ιδέες του Διαφωτισμού συνοψίστηκαν στην *Εγκυκλοπαίδεια*, ένα συλλογικό έργο 33 τόμων. Σε αυτό οι διαφωτιστές παρουσίασαν όλες τις νέες γνώσεις, καθώς και τις νέες ιδέες και αντιλήψεις για διάφορα οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά και άλλα θέματα. Πρωτεργάτες της Εγκυκλοπαίδειας ήταν οι Γάλλοι διαφωτιστές Ντιντερό και Ντ' Αλαμπέρ.

**Η διάδοση των ιδεών του Διαφωτισμού** Οι διαφωτιστικές ιδέες διαδόθηκαν, αρχικά, στα ανώτερα μορφωμένα κοινωνικά στρώματα. Πολλές, ωστόσο, από αυτές έγιναν δημοφιλείς μέσα από την κυκλοφορία εκλαϊκευτικών βιβλίων, τα οποία έφεραν σε επαφή ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας με τον επιστημονικό λόγο. Σύντομα οι ιδέες αυτές ξεπέρασαν τα σύνορα της Γαλλίας και διαδόθηκαν σε ολόκληρη την Ευρώπη αλλά και έξω απ' αυτήν.

### ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

#### ...διαβάστε

- ✓ Ρουσό, *Κοινωνικό συμβόλαιο* (1762).  
Παρουσίαση των ριζοσπαστικών πολιτικών απόψεων του Ρουσό.
- ✓ Ρουσό, *Αιμίλιος ή Περί αγωγής* (1762).  
Οι παιδαγωγικές απόψεις του Ρουσό.

### ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού μελετήσετε τις πηγές 3α, 3β και 4, να παρουσιάσετε σε σύντομο κείμενο τις πολιτικές θέσεις του Διαφωτισμού που υποστηρίζονται σε αυτές.
2. Ποιας κοινωνικής τάξης τις επιδιώξεις εξυπηρετούσε, αντικειμενικά, ο οικονομικός φιλελευθερισμός; Πριν απαντήσετε, να μελετήσετε την πηγή 6.
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Αξιοποιώντας τις πληροφορίες που δίνονται στο βιβλίο της Κοινωνικής και Πολιτικής Αγωγής, να αναζητήσετε επιδράσεις της πολιτικής σκέψης του Διαφωτισμού στο ελληνικό σύνταγμα που ισχύει σήμερα.

## ΕΝΟΤΗΤΑ 2

### Η αμερικανική επανάσταση



1. Οι 13 αγγλικές αποικίες στην Αμερική και η αμερικανική επανάσταση.

Οι αγγλικές αποικίες στην Αμερική Κατά την περίοδο 1607-1732 δημιουργήθηκαν στα ανατολικά παράλια της Βόρειας Αμερικής 13 αποικίες υπό αγγλικό έλεγχο. Οι άποικοι ήταν κυρίως Άγγλοι, αλλά και Γάλλοι, Γερμανοί και Σουηδοί. Τεχνίτες και κατεστραμμένοι μικροεπιχειρηματίες, θύματα θρησκευτικών διώξεων αλλά και κατάδικοι, όλοι αναζητούσαν μια καλύτερη τύχη.

Οι αποικίες του βορρά είχαν, το 1763, 1.000.000 περίπου κατοίκους, από τους οποίους 40.000 περίπου ήταν μαύροι σκλάβοι. Σε οικονομικές συνθήκες παρόμοιες με εκείνες της δυτικής Ευρώπης είχε αναπτυχθεί μια δυναμική αγροτική οικονομία, ενώ άκμαζε το εμπόριο με κέντρα τις μεγάλες πόλεις Βοστώνη, Νέα Υόρκη και Φιλαδέλφεια. Τα πρώτα πανεπιστήμια (Χάρβαρντ, Γέιλ, Πρίνστον) ήταν χώροι διάδοσης των ιδεών του Διαφωτισμού.

Οι αποικίες του νότου είχαν, το 1763, 750.000 περίπου κατοίκους· 300.000 περίπου από αυτούς ήταν μαύροι σκλάβοι. Η οικονομία βασιζόταν στις μεγάλες φυτείες καπνού, ρυζιού και βαμβακιού. Ιδιοκτήτες των φυτειών ήταν αποκλειστικά Ευρωπαίοι άποικοι, οι οποίοι και δέσποζαν στην οικονομική και κοινωνική ζωή. Η γη καλλιεργούνταν από μαύρους σκλάβους που ζούσαν σε άθλιες συνθήκες. Οι μεγάλες πόλεις ήταν λίγες.

Κάθε πολιτεία διοικούνταν από έναν κυβερνήτη, που διοριζόταν από την Αγγλία. Παράλληλα, υπήρχε μια συνέλευση αποίκων που είχε λόγο στην ψήφιση νόμων και στην έγκριση φόρων. Το

δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι στη συνέλευση αυτή είχαν μόνο ορισμένοι από τους πλούσιους αποίκους. Οι άποικοι δεν εκπροσωπούνταν στο αγγλικό κοινοβούλιο. Επίσης, το εξωτερικό εμπόριο των αποικιών ελεγχόταν πλήρως από την Αγγλία.

**Η αποικιακή κρίση και η αμερικανική επανάσταση** Η γρήγορη ανάπτυξη των αποικιών έκανε πολλούς αποίκους, ιδίως τους πλουσιότερους, να δυσφορούν για την οικονομική κηδεμονία της Αγγλίας.

Μετά τον Επταετή πόλεμο (βλέπε γλωσσάριο) των ετών 1756-1763, η Αγγλία όχι μόνο απαγόρευσε στους Αμερικανούς να εκμεταλλευτούν τον Καναδά και τη Φλόριντα, που μόλις είχε καταλάβει, αλλά και απαίτησε από αυτούς νέους φόρους για να καλύψει ένα μέρος των πολεμικών δαπανών.



2. Η «γιορτή του τσαγιού»: Αμερικανοί πετούν στη θάλασσα αγγλικό τσάι στο λιμάνι της Βοστώνης, αντιδρώντας στην επιμονή της Αγγλίας να συνεχίσουν να πληρώνουν φόρους γι' αυτό το προϊόν.

Οι άποικοι αντέδρασαν σταματώντας να αγοράζουν αγγλικά προϊόντα. Η Αγγλία κατέργησε τους περισσότερους νέους φόρους, αλλά διατήρησε, ίσως για λόγους γοήτρου, τον φόρο στο τσάι. Οι άποικοι, ωστόσο, ήταν ανένδοτοι: όχι μόνο σταμάτησαν να αγοράζουν τσάι από την Αγγλία αλλά και προχώρησαν στην καταστροφή αγγλικών φορτίων τσαγιού. Αντιδρώντας, η Αγγλία επέβαλε εμπορικούς περιορισμούς στο λιμάνι της Βοστώνης. Τότε, οι Αμερικανοί συγκάλεσαν το Κογκρέσο (συνέλευση) της Φιλαδέλφειας (Σεπτέμβριος 1774), στο οποίο συμμετείχαν αντιπρόσωποι όλων των αποικιών. Ενώ, όμως, η πλειοψηφία του Κογκρέσου έδειχνε διάθεση συμβιβασμού, ο Άγγλος βασιλιάς Γεώργιος Γ΄ διάλεξε την ένοπλη σύγκρουση. Η νίκη των αμερικανικών δυνά-

μεων στη μάχη του Λέξινγκτον (Απρίλιος 1775) σήμανε την οριστική ρήξη.

Παράλληλα κυκλοφορούσαν μαχητικά φυλλάδια, γραμμένα από ριζοσπάστες διανοούμενους οπαδούς του Διαφωτισμού, όπως ο Τόμας Πέιν, που υποστήριζαν ότι η Αγγλία δεν δικαιούνται να ασκεί εξουσία στις αποικίες. Την ίδια στιγμή, καθώς οι άποικοι συνειδητοποιούσαν τα κοινά τους στοιχεία, γεννιόταν η αμερικανική εθνική συνείδηση.

Στο πλαίσιο αυτό, το Κογκρέσο της Φιλαδέλφειας ψήφισε τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας (4 Ιουλίου 1776), ένα κείμενο που απηχούσε τις ιδέες του Διαφωτισμού και είχε συνταχθεί από τους Τόμας Τζέφερσον και Βενιαμίν Φραγκλίνιο.

Ο πόλεμος που ακολούθησε έμεινε γνωστός ως *αμερικανική επανάσταση ή πόλεμος της ανεξαρτησίας*. Αρχικά, οι Αμερικανοί, με αρχιστράτηγο τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, αντιμετώπισαν προβλήματα. Μετά το 1778, όμως, εκμεταλλευόμενοι



3. Τζ. Τράμπουλ, Η υπογραφή της αμερικανικής Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, 4 Ιουλίου 1776.  
Η 4η Ιουλίου αποτελεί εθνική γιορτή των ΗΠΑ.

### Η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας

Θεωρούμε ως αλήθειες αυταπόδεικτες ότι όλοι οι άνθρωποι πλάστηκαν ίσοι, ότι προκρίστηκαν από τον Δημιουργό τους με μερικά अपάράγραπτα δικαιώματα, όπως αυτά της ζωής, της ελευθερίας και της αναζήτησης της ευτυχίας. Για να εξασφαλίστούν αυτά τα δικαιώματα, καθιερώθηκαν οι κυβερνήσεις των ανθρώπων, αντλώντας τη δίκαιη εξουσία τους από τη συγκατάθεση των κυβερνωμένων. Όποτε οποιαδήποτε μορφή διακυβέρνησης έρθει σε αντίθεση με αυτές τις αρχές, είναι δικαίωμα του λαού να την αλλάξει ή να την καταργήσει και να καθιερώσει νέα κυβέρνηση βασισμένη σε αυτές τις αρχές και οργανωμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να θεωρείται από τον λαό πιο αποτελεσματική για την εξασφάλιση της ευτυχίας των πολιτών.

Προοίμιο της Διακήρυξης, 4 Ιουλίου 1776.

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

τις αντιθέσεις μεταξύ των ευρωπαϊκών δυνάμεων, σύναψαν συμμαχίες με τη Γαλλία, την Ισπανία και την Ολλανδία, οι οποίες επιδίωκαν τον περιορισμό της Αγγλίας. Η άφιξη γαλλικών στρατευμάτων στην Αμερική επηρέασε την έκβαση της σύγκρουσης. Η ήττα των Άγγλων στη μάχη του Γιόρκταουν (Οκτώβριος 1781) σήμανε και το τέλος του πολέμου.

**Ανεξαρτησία και νέο κράτος** Η Αγγλία υποχρεώθηκε να αναγνωρίσει τις 13 αποικίες (συνθήκη των Βερσαλιών, 1783) ως ανεξάρτητο κράτος με το όνομα *Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (ΗΠΑ)*. Το σύνταγμα των ΗΠΑ (1787), που ισχύει κατά βάση μέχρι σήμερα, ανακήρυξε τη χώρα ένωση (ομοσπονδία) πολιτειών και βασίστηκε στην αρχή της διάκρισης των εξουσιών. Η κεντρική κυβέρνηση αποφασίζει για την οικονομία, την άμυνα και την εξωτερική πολιτική. Οι πολιτείες ρυθμίζουν μόνες τους ζητήματα τοπικής αυτοδιοίκησης, δικαιοσύνης, εκπαίδευσης και αστυνόμευσης. Η *νομοθετική εξουσία* ασκείται από το Κογκρέσο (Γερουσία, Βουλή των Αντιπροσώπων). Κάθε πολιτεία εκπροσωπείται στη Γερουσία από δύο γερουσιαστές, ανεξαρτήτως του πληθυσμού της. Στη Βουλή των Αντιπροσώπων, ωστόσο, οι πολιτείες εκπροσωπούνται από αριθμό βουλευτών ανάλογο προς τον πληθυσμό τους. Η *εκτελεστική εξουσία* ασκείται από τον Πρόεδρο, που εκλέγεται κάθε τέσσερα χρόνια από ένα σώμα εκλεκτόρων και μπορεί να επανεκλεγεί μόνο μία φορά. Πρώτος Πρόεδρος των ΗΠΑ εκλέχτηκε, το 1789, ο Τζορτζ Ουάσινγκτον (προς τιμήν του η πρωτεύουσα των ΗΠΑ πήρε αργότερα το όνομά του). Τέλος, η *δικαστική εξουσία* ορίστηκε να είναι ανεξάρτητη και αιρετή.

### ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να διαβάσετε την πηγή. Κατόπιν να τη μελετήσετε παράλληλα με την πηγή 3α της προηγούμενης ενότητας. Να καταγράψετε τα συμπεράσματά σας σε σύντομο κείμενο.
2. Να αναζητήσετε επιδράσεις των πολιτικών θέσεων του Μοντεσκιέ (βλέπε ενότητα 1) στον τρόπο πολιτειακής οργάνωσης των ΗΠΑ.

## ΕΝΟΤΗΤΑ 3

### Η έκρηξη και η εξέλιξη της γαλλικής επανάστασης (1789-1794)



1. Γελοιογραφία που απεικονίζει την τρίτη τάξη να κουβαλά τον κλήρο και την αριστοκρατία.

Η γαλλική κοινωνία του 18ου αιώνα ήταν οργανωμένη σε τρεις θεσμοθετημένες τάξεις (οι άνθρωποι κατατάσσονταν σε αυτές με κριτήριο την καταγωγή τους και τα προνόμια που τους είχαν απονεμηθεί από τον ηγεμόνα): τον κλήρο (0,5% του πληθυσμού), τους ευγενείς (1,5% του πληθυσμού) και την τρίτη τάξη (98% του πληθυσμού), που την αποτελούσαν όλοι όσοι δεν ανήκαν στις δύο προηγούμενες τάξεις, δηλαδή οι αστοί, οι αγρότες και οι εργάτες. Ο κλήρος και οι ευγενείς είχαν προνόμια, ενώ η τρίτη τάξη είχε μόνο υποχρεώσεις (πλήρωνε το σύνολο των φόρων, τη στιγμή που οι άλλες τάξεις δεν φορολογούνταν). Η κατάσταση αυτή, το *παλαιό καθεστώς*, γεννούσε τη δυσαρέσκεια, ιδίως της αστικής τάξης (του ανώτερου στρώματος της τρίτης τάξης), η οποία, αν και δέσποζε στην οικονομία, ήταν αποκλεισμένη από τη λήψη των πολιτικών αποφάσεων. Παράλληλα, η δυσφορία εξαπλωνόταν στο σύνολο της τρίτης τάξης, καθώς, από τα μέσα του 18ου αιώνα, οι συνθήκες ζωής επιδεινώνονταν διαρκώς. Μάλιστα, κατά τον φοβερό χειμώνα του 1788-1789, η πείνα οδήγησε τον λαό σε λεηλασίες πλούσιων σπιτιών και κρατικών αποθηκών.

#### Η πρώτη φάση της γαλλικής επανάστασης, Μάιος 1789-Αύγουστος 1792

Η κατάσταση αυτή έκανε τον βασιλιά Λουδοβίκο ΙΣΤ΄ να συγκαλέσει συνέλευση των τάξεων στο ανάκτορο των Βερσαλιών (5 Μαΐου 1789). Εκεί, οι αντιπρόσωποι της τρίτης τάξης απαίτησαν μεταρρυθμίσεις, αλλά ο βασιλιάς ζήτησε να επιβληθούν νέοι φόροι που θα πλήρωναν αποκλειστικά τα μέλη της τρίτης τάξης.



2. Ζ.Λ. Νταβίντ, Ο όρκος του σφαιριστηρίου, 20 Ιουνίου 1789.

Οι αντιπρόσωποι της τρίτης τάξης αντέδρασαν και, με το επιχείρημα ότι εκπροσωπούσαν το 98% των Γάλλων, αυτοανακηρύχθηκαν Εθνική συνέλευση. Ο βασιλιάς, ωστόσο, δεν τους αναγνώρισε και διέταξε να κλείσει η αίθουσα όπου συνεδρίαζαν οι τάξεις. Τότε, οι αντιπρόσωποι της τρίτης τάξης συγκεντρώθηκαν στην αίθουσα του σφαιριστηρίου (βλέπε δίπλα, εικόνα 2), όπου ορκίστηκαν ότι θα συντάξουν σύνταγμα (20 Ιουνίου 1789). Στο πλευρό τους τάχθηκαν ορισμένοι κληρικοί και ευγενείς. Ο βασιλιάς αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Η Εθνοσυνέλευση αυτοανακηρύχθηκε Συντακτική συνέλευση (9 Ιουλίου 1789), με σκοπό να δώσει στη Γαλλία σύνταγμα.



3. Οπλισμένες γυναίκες βαδίζουν εναντίον των ανακτόρων των Βερσαλιών, 5 Οκτωβρίου 1789.

Η υποχώρηση του Λουδοβίκου ΙΣΤ΄, ωστόσο, δεν ήταν παρά μια κίνηση τακτικής, καθώς την ίδια στιγμή συγκέντρωνε, κρυφά, στρατό για να διαλύσει την Εθνοσυνέλευση.

Όταν έγιναν γνωστές οι παρασκηνιακές κινήσεις του βασιλιά, οργισμένοι πολίτες οπλίστηκαν για να υπερασπιστούν την Εθνοσυνέλευση: στις 14 Ιουλίου 1789 ο λαός του Παρισιού κατέλαβε τη Βαστίλη (βλέπε σ. 9), τόπο φυλάκισης και βασανιστηρίων, μισητό σύμβολο της απολυταρχίας. Η 14η Ιουλίου αποτελεί σήμερα εθνική γιορτή των Γάλλων. Παράλληλα, όλο και περισσότερες περιοχές στην ύπαιθρο της Γαλλίας επαναστατούσαν.